

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **A. P.,** zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,** se sídlem tř. Tomáše Bati 3792, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 11. 2016, č. j. 22 A 117/2014 - 33,

Odůvodnění:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 23. 7. 2014, čj. MUUH-OD/48592/2014/GreV Spis/9955/2014, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 ve spojení s § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) ve znění pozdějších předpisů. Žalobce se přestupku dopustil tím, že dne 3. 6. 2014 v 15:53 hod. v obci Uherské Hradiště – Míkovice, na silnici I/50H ul. Hlavní, u č. p. 179, ve směru jízdy od obce Kunovice, řídil osobní motorové vozidlo zn. BMW X rychlostí nejméně 76 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost (50 km/h) nejméně o 26 km/h. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 10. 2014, čj. KUZL-52965/2014, sp. zn. KUSP-52965/2014/DOP/Od, zamítl odvolání žalobce a shora uvedené rozhodnutí o přestupku potvrdil.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně. Krajský soud žalobě vyhověl a rozsudkem ze dne 9. 11. 2016, čj. 22 A 117/2014 - 33, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Učinil tak z důvodu, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, neměl oporu ve správním spisu, pročež vyžaduje zásadní doplnění.

[4] Krajský soud se předně zabýval námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Předeslal, že žalobce se v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně domáhal výslechu strážníků ke zjištění, zda postupovali v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení. Nekonkretizoval však, z čeho dovodil, že návod k obsluze nebyl dodržen. Proto podle soudu stačilo, že správní orgán prvého stupně provedl důkaz osvědčením č. 823/04 ze dne 22. 11. 2004, podle něhož strážník R. P. absolvoval odbornou přípravu pro obsluhu a údržbu předmětného typu rychloměru. Žalobce v odvolání namítl, že radar byl umístěn v zatáčce s nižším poloměrem (338 metrů), než stanoví návod k obsluze (1600 metrů). Poukázal při tom na odborný posudek, s nímž se správní orgán prvého stupně nevypořádal. Právě tato námitka představuje podle krajského soudu podnět k prověření zjištěného skutkového stavu. Odkázal-li žalobce v odvolání na tento důkaz, bylo povinností žalovaného s ohledem na § 50 odst. 3 správního řádu vyzvat žalobce k předložení odborného posudku s tím, že se ve správním spise nenachází. Žalovaný ale takto nepostupoval a uvedenou námitku paušálně odmítl s tím, že se zástupce žalobce s ohledem na množství jeho případů zřejmě spletl a uvedená pasáž patří k jiné věci. K takovému závěru ovšem nemohl dojít bez součinnosti se žalobcem.

[5] Tvrzení o nedodržení předepsaného poloměru zatáčky, v níž byl radar umístěn, nebylo podle krajského soudu možné vyvrátit ani poukazem na skutečnosti, které jsou správním orgánům údajně známé z jejich úřední činnosti, a sice že při nedodržení návodu k obsluze rychloměr změření rychlosti buď vůbec neprovede, ukáže řádově několikanásobně vyšší hodnoty, nebo se chybný postup projeví např. tím, že na snímku nebude změřené vozidlo viditelné vůbec nebo jen v obrysech. Krajský soud takové skutečnosti nepokládá za skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti (k tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013 - 37, a ze dne 24. 9. 2014, čj. 6 As 187/2014 - 60). Žalovanému jsou tyto skutečnosti patrně známy z dokazování v jiné věci, a nikoliv z jeho administrativní činnosti. Správní orgán nemůže bez dalšího využívat v neurčitém okruhu případů dokazování provedené v jiné věci. Tím by podle soudu obcházel pravidla pro dokazování a krátil práva účastníků správního řízení, kteří musí mít ve své věci možnost zpochybňovat pravost, věrohodnost, relevanci či zákonnost provedeného důkazu. Žalovaný nadto ani neuvedl, z jaké konkrétní úřední činnosti mu byla předmětná skutečnost známa.

[6] Krajský soud uzavřel, že správní orgány nemohou nahrazovat aktivitu účastníka řízení. V daném případě však žalobce vyslovil zcela konkrétní pochybnost a poukázal na důkazní prostředek, byť jej označil pouze jako „odborný posudek“. Teprve v situaci, kdy by žalobce ani přes výzvu správního orgánu nepředložil tento posudek nebo jiné věrohodné údaje, bylo by možné jeho tvrzení považovat za nepodložené a nepřímo vyvrácené osvědčením o tom, že dotyčný strážník absolvoval odbornou přípravu pro obsluhu a údržbu předmětného typu rychloměru.

III.

[7] Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti zdůraznil, že vyvrátil argument o existenci odborného posudku a současně přesvědčivě zdůvodnil, že měření rychlosti proběhlo v pořádku. Závěr o správnosti měření neopřel pouze o skutečnosti, které jsou mu obecně známé. Oprávněná úřední osoba, jež vyhotovila žalované rozhodnutí, je absolventem Fakulty elektrotechnické VUT v Brně a současně držitelem osvědčení č. 2143/2010. Má proto dostatečné odborné znalosti pro závěr o správnosti měření rychlosti. Uvedené skutečnosti ostatně žalobce v žalobě ani nenamítal.

[9] Žalobce zpochybnil provedené měření rychlosti pouze obecnými frázemi o tom, že správní orgán neprověřil, zda byl dodržen návod k obsluze a neurčitým tvrzením o poloměru zatáčky, založeným na „odborném posudku“, který však ve správním řízení nepředložil. Stěžovatel proto nemusel vycházet z údajů, které měl předmětný posudek obsahovat. Není úkolem správních orgánů, aby po žalobci aktivně požadovaly doložení jím tvrzených skutečností. Žalobce neprokázal, že se jeho vozidlo nacházelo v oblouku s poloměrem 338 metrů a nikoliv více jak 1 600 metrů, jak vyžaduje návod k obsluze měřícího zařízení. Nadto, stěžovatel ve vyjádření k žalobě doložil, že měření proběhlo na rovném úseku.

[10] Stěžovatel ve svém rozhodnutí vyvrátil námitku nesprávného měření rychlosti závěrem, že se vozidlo nacházelo v anténním svazku vyslaném radarovým měřidlem, který je zobrazen přímo na snímku coby bílá úsečka ohraničená dvěma kolmicemi. Současně pak poukázal na tzv. kosinovu větu, podle níž by vyšší úhel měření (tedy situace, kdy by vozidlo s měřičem bylo více přivrácené k vozovce) způsobil naměření nižší nežli skutečné rychlosti. Podle stěžovatele nelze připustit, aby jakýkoliv konkrétní údaj, u něhož není zřejmé, jak k němu žalobce dospěl, byl s to zpochybnit důkazy provedené správním orgánem.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti konečně poukázal, že žalobce ve své žalobě deklaroval, že její přílohou byl předmětný odborný posudek. Pokud tomu tak bylo, krajský soud v rozporu s § 36 s. ř. s. stěžovateli neumožnil se s tímto důkazem seznámit.

IV.

[12] Žalobce nevyužil svého práva se vyjádřit k podané kasační stížnosti.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud předesílá, že v rámci řízení o přestupku, zahajovaném z moci úřední, musí správní orgán klást důraz na důkladné zjištění skutkového stavu a své rozhodnutí důsledně poměřovat zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací (vyhledávací) v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán je povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného z přestupku. Množství a povaha shromážděných důkazních prostředků se zpravidla odvíjí od pochybností, které obviněný sdělí správnímu orgánu. Jeho právo na obhajobu nelze zkrátit po celou dobu přestupkového řízení, neboť se v něm nepoužije zásada koncentrace řízení. Obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhovat nové důkazy, mají-li dle jeho tvrzení přispět ke zjištění stavu věci (§ 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů) i v odvolacím řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132 a ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[16] V nyní posuzované věci byl žalobce uznán vinným za spáchání přestupku spočívajícího v překročení maximální rychlosti. Správní orgán prvního stupně vyšel z oznámení o podezření ze spáchání dopravního přestupku, úředního záznamu o přestupku, jehož součástí je fotografie celého měřeného vozidla, řidiče vozidla a detailu registrační značky, dále z evidenční karty řidiče, z ověřovacího listu č. 66/14 silničního radarového rychloměru AD9T vydaného Autorizovaným metrologickým střediskem a z osvědčení č. 823/04 ze dne 22. 11. 2004, podle něhož str. R. P. (sl. číslo X) absolvoval odbornou přípravu pro obsluhu a údržbu předmětného typu rychloměru.

[17] Žalobce během ústního jednání před správním orgánem prvního stupně toliko obecně požádal o provedení výslechu strážníků, aby jim mohl klást otázky ohledně přípravy a nastavení rychloměru a samotného měření pro posouzení, zda vše korespondovalo s návodem na použití. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že za této situace mohl správní orgán prvního stupně uzavřít, že shromáždil dostačující důkazy o spáchání přestupku. Žalobce konkrétně nezpochybnil zjištěnou rychlost jízdy a způsob jejího měření, relevantně nebrojil ani proti nedodržení návodu k obsluze, nezpochybnil ani žádný z dalších podkladů, z nichž vyšel správní orgán prvního stupně. Nebylo tak na místě provést výslech strážníků nebo obstarávat další podklady pro rozhodnutí.

[18] Žalobce až v odvolání namítl, že se správní orgán prvního stupně nevypořádal s předloženým odborným posudkem, podle něhož nelze přezkoumat správnost provedeného měření. Ačkoliv žalobce odborný posudek v průběhu správního řízení skutečně nepředložil, také v samotném textu odvolání, s odkazem právě na tento posudek, zpochybnil jednak výpočet poloměru oblouku, který byl v daném případě 338 metrů, tedy menší než návodem povolených 1600 metrů a jednak, že rychloměr měl nastaven správný úhel měření. Měřící zařízení není schopné autonomně zjistit špatný úhel nastavení, pročež měření neoznačí jako chybné. Podle žalobce byla rychlost měřena ze špatného místa. Křivost vozovky má za následek odklon osy měřeného vozidla a nemožnost správného ustanovení měřícího vozidla pro měření. Při změně úhlu odklonu radarové hlavy od osy měřeného vozidla bude zařízení poskytovat zkreslené údaje.

[19] Žalobce tedy zpochybnil správnost výsledků měření rychlosti vozidla, přičemž právě záznam z měření radarovým rychloměrem představoval stěžejní důkaz pro rozhodnutí o jeho vině. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že tato část odvolání představovala podnět k prověření dosud zjištěného skutkového stavu. Krajský soud v tomto směru správně poukázal na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2015, č. j. 9 As 42/2015 - 39, podle kterého platí, že pokud přestupce konkrétně zpochybňuje zjištění a podklady správních orgánů a jeho verze událostí se jeví jako možná či logická, je správní orgán povinen odstranit vzniklé pochybnosti typicky výslechem zasahujících policistů k okolnostem skutku a ke způsobu použití měřicího zařízení, nebo si obstarat od výrobce či ověřovatele měřicího zařízení bližší informace o způsobu, jakým zařízení funguje; přestupcovu verzi nelze stroze odmítnout jen proto, že „*správní orgán má na věc jiný názor*“.

[20] Stěžovatel však tyto odvolací námitky odmítl jako irelevantní s tím, že žalobce žádný odborný posudek správnímu orgánu prvního stupně ani samotnému stěžovateli nepředložil. Měl za to, že tato část odvolání je převzata z jiného odvolání sepsaného zmocněncem žalobce anebo se jedná o paušální univerzální námitku, kterou zmocněnec žalobce využívá ve všech jím zastupovaných případech. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel v odvolacím řízení nepostupoval zákonným způsobem, pokud odmítl odvolací námitku, resp. důkazní návrh jen z důvodu, že má za to, že je žalobce patrně uplatnil „omylem“. Nemohl bez dalšího dospět ani k závěru, že žalobce s navrhovaným důkazním prostředkem nedisponuje a nemohl ani vědět, zda jej žalobce nepředložil pouze nedopatřením. Nejednalo se totiž o argumentaci, která by zjevně neměla s posuzovanou věcí nic společného. Stěžovatel neměl tuto část odvolání paušálně odmítnout, ale měl žalobce v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 a odst. 4 správního řádu vyzvat k předložení této listiny s tím, že se ve správním spise nenachází.

[21] Teprve po výzvě k součinnosti žalobce bude moci stěžovatel relevantně vyhodnotit, zda se tvrzení v odborném posudku a s tím související argumentace obsažená v odvolání ohledně přesné polohy měřícího vozidla zakládají na pravdě a zda jsou žalobcem užité fyzikálně korektní úvahy způsobilé vyvrátit dosavadní skutková zjištění. Bez znalosti obsahu odborného posudku nelze dopředu předjímat, zda žalobce mohl zvrátit rozhodnutí o spáchaném přestupku. Stěžovatel může posuzovanou část odvolání shledat zjevně irelevantní nebo nevěrohodnou, pokud by žalobce odborný posudek nepředložil nebo by z něj pro účely nyní posuzované věci nevyplynuly žádné nové nebo relevantní zjištění. Teprve za takové situace může stěžovatel uzavřít, že skutkový stav byl správním orgánem zjištěn dostatečně.

[22] Základním předpokladem efektivního správního řízení je nepochybně vzájemná součinnost a spolupráce správních orgánů a účastníků řízení, a to zvláště za situace, kdy odpovědnost za řádně zjištěný skutkový stav leží na správním orgánu. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že je to primárně odvolatel, kdo vymezuje, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán v rozhodnutí o odvolání vypořádat. Správní orgán nemusí suplovat nedostatek aktivity účastníka řízení tím, že by za něj vyhledával důkazy na podporu jeho tvrzení, a to obzvláště v případě, kdy má za to, že již shromáždil dostatek podkladů pro své rozhodnutí. Není ani samozřejmostí, že správní orgán akceptuje všechny důkazy navržené účastníkem řízení. Musí však přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč takové důkazy nebudou provedeny.

[23] Pro úplnost lze uvést, že k hodnocení takového odborného posudku se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 11. 5. 2016, čj. 1 As 26/2016 - 33. Uvedl, že nelze kupříkladu paušálně uzavřít, že posudek nezpochybňuje zjištění policistů. Správní orgány se ve správním řízení musí těmito tvrzeními zabývat hlouběji, a to případně i za pomoci odborného vyjádření (například výrobce rychloměru) či znalce. V první řadě je vhodné ujasnit, z jakých skutkových předpokladů tvrzení účastníka vycházejí a jak tyto skutkové předpoklady lze ověřit. Dále je nutno uvážit, zda ze skutkových předpokladů jsou činěny racionální závěry, zde tedy závěry „posudku" jsou v pořádku z fyzikálního hlediska. Konečně je třeba usoudit, zda tyto závěry nějakým způsobem mění či zpochybňují doposud učiněné skutkové závěry.

[24] Uvedené není nikterak v rozporu ani se závěry vyslovenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013 - 35, jak namítl stěžovatel. Soud ve zmíněném rozsudku konstatoval, že každý obviněný z přestupku má právo rozporovat kvalitu důkazního prostředku. Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu, pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu).

[25] Nejvyšší správní soud současně shledal, že skutečnosti uváděné žalobcem v odvolání a které měl podpořit předmětný odborný posudek, nemůže sama o sobě vyvrátit ani argumentace stěžovatele, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že měřící zařízení neměří jinak než korektně (pokud nebude dodržen návod k obsluze, měření se neprovede vůbec, ukáže se několikanásobně vyšší hodnota nebo na fotografii nebude řádně viditelné měřené vozidlo). Stěžovatel v kasační stížnosti nesouhlasil s tím, že při posuzování vlastností měřícího zařízení AD9T vycházel pouze ze skutečností, které považoval za „obecně známé". Sám v rozhodnutí o odvolání uvedl, že údaje o funkčnosti měřícího zařízení jsou mu známy z úřední činnosti.

[26] Zde Nejvyšší správní soud předesílá, že § 50 správního řádu rozlišuje mezi skutečnostmi, které jsou známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti a které jsou obecně známé. Principy fungování měřícího zařízení Nejvyšší správní soud nepovažuje za skutečnost, která by byla známa široké laické veřejnosti a kterou by tak bylo možno považovat za skutečnost obecně známou. Platí, že správní orgán nemusí uvádět zdroj, z něhož se dozvěděl o existenci obecně známé skutečnosti. Naproti tomu musí uvést, ze které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu známé tzv. úřední skutečnosti. Pokud správní orgán čerpá určitá fakta ze soudních rozhodnutí nebo soudních spisů, může jít dle jejich povahy o skutečnosti úředně známé. V takovém případě musí označit soudní rozhodnutí, ze kterého jsou určitá fakta čerpána (viz rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 - 58). Tyto závěry pak lze aplikovat i na případy, kdy správní orgán čerpá poznatky z jiných správních řízení ve věci jiných účastníků. Nejvyšší správní soud již dříve uvedl (viz rozsudky ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51 nebo ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35), že kvalitu měření a splnění všech dalších podmínek (správně fungující a kalibrované měřící zařízení, metodika měření, proškolená obsluha a další) posuzují správní orgány v každé věci individuálně.

[27] Krajský ani Nejvyšší správní soud nevyloučily možnost, že tvrzení stěžovatele o správnosti měření je v tomto případě pravdivé. Konstatují však, že dané východisko nemá oporu ve správním spise a není tak řádně zdůvodněno a prokázáno. Z obou správních rozhodnutí nelze seznat, na základě jakých správních řízení nebo podkladů převzaly do své správní praxe poznatky o průkaznosti výsledků měřícího zařízení. Jak uvedl zdejší soud v již zmiňovaném rozsudku č. j. 1 As 26/2016 - 33, k závěru, že radar zásadně neměří jinak než korektně, je třeba konkrétních argumentů či důkazů, proč je povaha rychloměru taková, že jedině správně nastaven vůbec měření provede, zatímco jakékoli nesprávné nastavení vede samo o sobě k tomu, že se měření neprovede. K tomu, že takovouto vlastnost rychloměru nelze považovat za notorietu, lze přiměřeně odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 - 37, nebo ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014 – 60. Oproti tomu v rozsudku ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27, bylo východisko, že při nedodržení podmínek ke změření rychlosti vůbec nedojde, podloženo odborným vyjádřením společnosti ATS-TELCOM PRAHA a. s.

[28] K tvrzení stěžovatele, že postupoval zcela shodně jako v případě projednávané zdejším soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2011, č. j. 9 As 76/2010 - 76, lze uvést, že závěry plynoucí z judikatury nelze aplikovat paušálně, ale vždy se zřetelem ke konkrétně projednávané věci. V daném případě Nejvyšší správní soud uzavřel, že princip fungování a možnosti či nemožnosti interference vlnových délek mezi zařízením APCS ve vozidle Lexus a radarovým měřičem bylo možno v daném případě posoudit i bez odborného vzdělání či znaleckého posouzení, neboť jsou založeny na základních fyzikálních principech. Žalovaný přitom uvedl, na základě jakých úvah k tomuto závěru dospěl. Poukaz stěžovatele na aplikaci kosinovy věty však podle zdejšího soudu nemůže bez dalšího vyvrátit námitky žalobce stran funkčnosti a umístění měřícího zařízení.

[29] Z uvedeného vyplývá, že skutkový stav, který stěžovatel vzal za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Krajský soud proto správně napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil. Posuzované pochybení stěžovatele zároveň nebylo možné zhojit argumentací obsaženou ve vyjádření k žalobě a v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom nikterak nepředjímá, zda údaje obsažené v předmětném odborném posudku jsou způsobilé vyvrátit závěry stěžovatele a zvrátit tak rozhodnutí o vině žalobce. Takový závěr přísluší až žalovanému v novém rozhodnutí o odvolání, pokud samozřejmě žalobce k výzvě stěžovatele předmětný posudek předloží.

[30] Zákonnost rozsudku krajského soudu konečně nemůže zvrátit ani námitka, že stěžovateli nebylo umožněno se v řízení před krajským soudem seznámit s předmětným odborným posudkem. Žalobce v žalobě uvedl, že její přílohou je odborný posudek, ale stejně jako ve správním řízení jej nepředložil. Učinil tak až k výzvě krajského soudu; dne 21. 3. 2016 mu zaslal odborný posudek ze dne 15. 8. 2014, vypracovaný Mgr. P. Š., DiS. Krajský soud nepostupoval nezákonně, pokud stěžovatele s touto listinou neseznámil, neboť jí neprováděl ani dokazování a ani na jejím obsahu nezaložil důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného. Jak krajský soud správně uvedl, tento důkazní návrh bude možné podrobit soudnímu přezkumu až poté, co se s ním v doplněném odvolacím řízení vypořádá sám stěžovatel. Cílem správního soudnictví není nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako pokračování odvolacího řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena koncepce

správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí (viz také již zmiňovaný rozsudek č. j. 9 As 42/2015 - 39).

[31] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[32] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu podle obsahu soudního spisu žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu